

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 248/2019-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojмира Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou Hudzík & Partners s. r. o., Mnoheľova 830/15, Poprad, v mene ktorej koná advokát JUDr. Ján Hudzík, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 CoPr 3/2018 zo 17. decembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 18 CoPr 3/2018 zo 17. decembra 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou danou jej zamestnávateľom Všeobecnou zdravotnou poisťovňou, a. s. (ďalej len „žalovaná“). O žalobe rozhodol Okresný súd Poprad (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 21 C 82/2011-246 z 28. augusta 2014 tak, že určil, že skončenie pracovného pomeru výpoveďou žalovanej z 29. októbra 2010 je neplatné. Nárok na náhradu mzdy vylúčil na samostatné konanie. O odvolaní žalovanej proti rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že zmenil rozsudok okresného súdu a žalobu sťažovateľky zamietol.

3. Sťažovateľka sa domnieva, že krajský súd vyhodnotil dôkazy v rozpore so zákonným príkazom v § 191 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov. Porušenie uvedeného zákonného ustanovenia má takú intenzitu, že viedlo k porušeniu označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru. Sťažovateľka v tomto smere poukazuje na právny záver krajského súdu, podľa ktorého žalovaná neporušila ustanovenia Zákonníka práce, keďže v čase doručovania výpovede nedisponovala voľným pracovným miestom pre sťažovateľku ani v pobočke Poprad a ani v iných pobočkách (napr. v pobočke Ružomberok).

4. Sťažovateľka poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (predovšetkým odseky 19 a 20) a na právne závery krajského súdu. Uvádza tiež dôkazné prostriedky, z ktorých podľa nej nemožno uvedené právne závery odvodiť. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti ďalej argumentuje:

«ADI/ Ak od 1. 7. 2010 bolo na pobočke žalovaného v Poprade 41 systemizovaných miest a tento počet sa podľa správy žalovaného zo dňa 12. 11. 2010 od 1. 7. 2010 do 1. 11.

2010, ako aj podľa správy Inšpektorátu práce nezmenil, k presunu p. [REDAKOVANÉ] z Prešova do Popradu došlo v rámci počtu miest 41 a nie 42.

AD2/ Preto, ak na základe systemizácie zo dňa 27. 9. 2010 (podľa správy Inšpektorátu práce Prešov zo dňa 27. 10. 2010) došlo k zníženiu počtu zamestnancov u žalovaného na pobočke v Poprade zo 41 na 38 a boli ukončené pracovné pomery so 4 zamestnancami, miesto pod poradovým číslom č. 38 ostalo voľné a bolo povinnosťou žalovaného toto miesto ponúknuť mne.

Zamestnanec [REDAKOVANÉ] uzavrela dodatok k pracovnej zmluve v rámci systematizovaných miest v počte 41.

Preto sa potom nebolo ani potrebné zaoberať otázkou, či žalovaný ako zamestnávateľ mal voľné iné pracovné miesta s tým, aby ich ponúkol mne ako sťažovateľke.

AD3/ To podľa mňa ako sťažovateľky je zneužitím jednoduchého práva zo strany odvolacieho súdu, ak žalovaný ako zamestnávateľ napriek vedomosti o tom, že došlo u neho k vytvoreniu pracovného miesta „referent vymáhania,, túto pozíciu podľa ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce neponúkol sťažovateľke ako zamestnancovi.

Podľa jednoduchých matematických výpočtov 41 pôvodných pracovných miest - 4 skončenia pracovného pomeru = 37 pracovných miest. Podľa relevantných dôkazov pracovné miesto na pozícii č. 38 ostalo voľné.»

5. Sťažovateľka namieta, že krajský súd hodnotil vykonané dôkazy selektívne s tým dôsledkom, že napadnutý rozsudok je neobjektívny a nie je riadne odôvodnený. Uvádza tiež, že podklady pre Inšpektorát práce Prešov predkladala žalovaná, ktorá následne spochybňovala vyjadrenie Inšpektorátu práce Prešov a tiež podklady, ktoré sama predložila. Podľa sťažovateľky selektívnym „prístupom k výberu dôkazov krajský súd neprímerane zvýhodnil žalovaného, keďže pri rozhodovaní sa orientoval na dôkazy ním predložené a zľahčoval resp. neprikladal žiadny význam dôkazom, ktoré predkladala sťažovateľka, čím došlo k porušeniu princípu rovnosti zbraní vo fáze hodnotenia dôkazov.

... odvolací súd opomenul dôležité skutočnosti prípadu, logicky ich do svojho rozhodnutia nezakomponoval, čo malo za následok z pohľadu sťažovateľky vydanie nespravodlivého rozhodnutia.“

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1..., základné právo na rovnosť účastníkov konania zaručené podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne rozhodnutie zaručené čl. 6 ods. 1... a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 ods. 1 Dohovoru... bolo porušené rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 CoPr/3/2018-354 zo dňa 17. 12. 2018.

... Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 CoPr/3/2018-354 zo dňa 17. 12. 2018 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

... Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 346,26 eur, a to na účet právneho zástupcu... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

10. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

14. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností (Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza „čl. 13 ods. 1“, hoci sa predmetný článok dohovoru nečlení na odseky. Ústavný súd preto vychádzal z toho, že sťažovateľka namieta porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru, pozn.).

III.

15. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v tvrdení, že krajský súd napadnutým rozsudkom porušil označené práva podľa ústavy a dohovoru, keďže svoj rozsudok riadne neodôvodnil a právne závery, ku ktorým dospel, boli arbitrárne a vychádzali zo selektívneho prístupu k výberu dôkazov – dôkazy v prospech sťažovateľky krajský súd ignoroval a vykonal a hodnotil dôkazy v prospech žalovanej. Skutkové zistenia podľa sťažovateľky preukazovali, že žalovaná v čase doručenia výpovede mala k dispozícii jedno pracovné miesto, ktoré mala ponúknuť sťažovateľke.

16. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

17. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti

účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

18. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za potrebné poukázať aj na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

19. Krajský súd napadnutým rozsudkom zo 17. decembra 2018 zmenil rozsudok okresného súdu a žalobu sťažovateľky zamietol. Krajský súd poukázal na rozsudok okresného súdu, citoval relevantné ustanovenia Zákonníka práce a uviedol zistenia vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Uviedol, že základným argumentom sťažovateľky bolo tvrdenie, že na pobočke žalovanej v Poprade bolo pred organizačnou zmenou systemizovaných 41 miest, po organizačnej zmene bolo systemizovaných 38 miest. V súvislosti s organizačnou zmenou boli na pobočke žalovanej skončené štyri pracovné pomery, čo viedlo k stavu 37 pracovných miest, preto bolo voľné jedno pracovné miesto do stavu 38, ktoré jej žalovaná mala ponúknuť.

20. Krajský súd v súvislosti s odvolacou argumentáciou sťažovateľky uviedol, že rozhodnutím predstavenstva žalovanej z 27. septembra 2010 (v napadnutom rozsudku nesprávne uvedený dátum „27. 10. 2010“, pozn.) bola prijatá organizačná zmena o znížení počtu zamestnancov, ktorá mala byť vykonaná k 1. novembru 2010. Počet zamestnancov na pobočke Poprad sa mal znížiť zo 41 na 38. Krajský súd poukázal na to, že pred prijatím

rozhodnutia o organizačnej zmene žalovaná uzavrela 24. augusta 2010 so zamestnankyňou pobočky Prešov [REDACTED] dohodu o zmene pracovnej zmluvy tak, že sa k 1. októbru 2010 zmení miesto výkonu jej práce na pobočku Poprad.

21. K splneniu ponukovej povinnosti žalovanej krajský súd špecificky uviedol, že napriek argumentácii sťažovateľky, „že po znížení počtu 4 pracovných miest, bol počet zamestnancov 37 (41 pracovných miest v čase prijatia organizačnej zmeny mínus 4 k 01. 11. 2010), po zistení, že k 10. 2010 bola preložená pracovníčka pobočky Prešov [REDACTED] do Popradu a tým sa zvýšil počet zamestnancov 42, obrana žalobkyne neobstojí. Žalovaný splnil stanovený počet zamestnancov v pobočke Poprad po organizačnej zmene na 38. Pracovníčka [REDACTED] bola zamestnankyňou žalovaného aj v čase prijatej organizačnej zmeny rovnako ako žalobkyňa. Ešte predtým bola podpísaná dohoda o zmene pracovnej zmluvy medzi ňou a žalovanými, v zmysle ktorej sa zmenilo miesto výkonu práce. Žalovaný organizačnú zmenu prijal v rámci jeho celoslovenskej pôsobnosti, v ktorom počte bola zahrnutá aj zamestnankyňa [REDACTED]. Pri výbere konkrétneho zamestnanca, ktorý sa stáva pre zamestnávateľa nadbytočným, rozhodne zamestnávateľ. Keďže tak žalobkyňa ako aj [REDACTED] boli dlhoročnými zamestnancami žalovaného, organizačná zmena sa obidvoch týkala, pritom žalovaný rozhodol o nadbytočnosti žalobkyne.“.

22. Krajský súd tiež poukázal na svoje skoršie rozhodnutie, ktorým v zrušujúcom uznesení uložil okresnému súdu zisťovať, či žalovaná mohla sťažovateľke poskytnúť s jej súhlasom aj pracovné miesto v inej pobočke. Súd prvej inštancie zistil, že k 1. januáru 2011 bolo k dispozícii pracovné miesto na pobočke Bratislava a k 2. februáru 2011 na pobočke Ružomberok. Podľa okresného súdu tieto pracovné miesta boli v čase plynutia výpovednej doby k dispozícii, preto ich mohla žalovaná ponúknuť sťažovateľke. Krajský súd považoval za relevantné zistiť, či o vytvorení týchto pracovných miest mohla mať žalovaná vedomosť v čase doručovania výpovede sťažovateľke. Z uvedeného dôvodu krajský súd „zisťoval u žalovanej, či tieto dve pracovné pozície neboli vytvorené organizačnou zmenou, ktorá znamenala racionalizáciu v rámci pôsobnosti žalovanej, ktorá má celoslovenskú pôsobnosť, a či z toho nie je možné vyvodiť záver, že žalovaná mala vedomosť v čase, kedy doručovala výpoved' žalobkyňi, o možnom vzniku dvoch pracovných pozícií na iných pobočkách.“

Stanovisko žalovanej doručil žalobkyni s tým, že nebolo možné prijať záver, že žalovaná mala vedomosť o tom, že v zmysle organizačnej zmeny je možné uvažovať o týchto dvoch voľných pracovných pozíciách neboli voľné v čase doručovania výpovede žalobkyne.“.

23. Krajský súd preto „*po doplnenom dokazovaní dospel k záveru, že žalovaný svojim postupom neporušil ustanovenia Zákonníka práce. V čase doručovacej výpovede nedisponoval voľným pracovným miestom pre žalobkyňu ani v pobočke Poprad ani na iných pobočkách (ak by aj posudzoval ponukovú povinnosť žalovaného mimo doterajšieho miesta výkonu práce žalobkyne, napr. v pobočke Ružomberok.“.*

24. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že právne závery krajského súdu sú logické, rešpektujú účel príslušných ustanovení Zákonníka práce, nemožno ich považovať za arbitrárne (svojvoľné). Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu je dostatočným podkladom pre výrok, ktorým krajský súd zmenil rozsudok okresného súdu z 28. augusta 2014 tak, že žalobu sťažovateľky zamietol, preto právne závery krajského súdu nie sú zjavne neodôvodnené a sú ústavne akceptovateľné. V napadnutom rozsudku je zrozumiteľne vyjadrený právny záver, že žalovaná v čase doručovania výpovede sťažovateľke nedisponovala voľným pracovným miestom – vychádzal zo zistenia, že po rozhodnutí o organizačnej zmene a pred jej realizáciou nastúpila na pobočku Poprad 1. októbra 2010 zamestnankyňa pobočky Prešov, čím sa zvýšil počet zamestnancov na pobočke Poprad na 42, keďže v tom čase ešte nedošlo k realizácii organizačnej zmeny. Ak preto následne došlo k skončeniu štyroch pracovných pomerov, celkový počet pracovných miest na pobočke Poprad bol 38, t. j. počet systemizovaných pracovných miest po organizačnej zmene.

25. V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy vyjadrujúceho princíp rovnosti účastníkov konania (strán sporu) ústavný súd poukazuje na to, že jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je – okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) – aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr.

III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacou „rovnosťou zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 42/09, II. ÚS 520/2010). Ústavný súd v prerokúvanom prípade nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o možnom porušení základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

26. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľky na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 32/2018). Z citovanej judikatúry ESLP vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje. Vzhľadom na to, že ústavný súd nedospel k záveru o možnom porušení práva sťažovateľky zaručeného ustanoveniami dohovoru – osobitne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohol dospieť k záveru o porušení práva podľa čl. 13 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

27. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

28. Nad rámec veci ústavný súd uvádza, že ústavnú sťažnosť bolo možné odmietnuť aj bez vecného preskúmania námietok sťažovateľky ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka nepodala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie. V závislosti od okolností každého prípadu a povahy námietok možno podať dovolanie a aj po jeho prípadnom odmietnutí zostáva zachovaná lehota na podanie ústavnej sťažnosti aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu (porovnaj štvrtú vetu § 124 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na predmet konania pred všeobecnými súdmi (ústavná sťažnosť sťažovateľky sa týkala individuálneho pracovnoprávneho sporu) a postavenie sťažovateľky ústavný súd s poukazom na materiálny prístup k ochrane ústavnosti vecne preskúmal ústavnú sťažnosť aj napriek tomu, že sťažovateľka nevyčerpala právne prostriedky, ktoré jej priznával zákon.

29. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2019